

PROGRAM

K.S.T. SŁUŻB MUNDUROWYCH

BALKANY

ALBANIA / BOŚNIA HERCEGOWINA / CZARNOGÓRA /
CHORWACJA / MACEDONIA / SERBIA /

Durres, Sarajewo, Medjogorje, Tirana, Petrela, Jezioro Prespa,
,Dubrownik, Belgrad, Butrint, Berat, Gjirokaster, Ochryd,
Rumija, Szkodra, Stary Bar, Kruja, Llogara, Novy Sad.

01 do 20.09.2018

Zakwaterowanie w Albanii msc DURRES. Pokoje 2 osobowe. Każdy pokój z pełnym węzłem sanitarnym oraz klimatyzacją. W hotelach znajdują się bar i restauracja. Nie dalej niż 50 metrów od hotelu znajduje się w pełni wyposażona prywatna plaża.

Durres jest drugim co do wielkości miastem Albanii ulokowanym na wybrzeżu Adriatyku.

Obecnie liczy około 170 tysięcy mieszkańców, a więc jest dwukrotnie mniejsze od stolicy Tirany. Durres należy do nieco większej aglomeracji.

Miasto Durres pomimo, że nie jest największą metropolią Albanii zalicza się do najstarszych miast tego regionu, a nawet najstarszych miast europejskich. Jego początki sięgają aż VII wieku przed naszą erą, kiedy to na terenie dzisiejszego ośrodka miejskiego została założona grecka osada Epidamnos. Miasto rozwijało się pod tą nazwą do czasów przejścia przez Rzymian i przemianowania na Dyrrachium. Po upadku Rzymu dzisiejsze Durres przeszło z kolei pod panowanie Wenecji, słynącej z handlu i kultury, dzięki czemu przez dwieście lat podległości nastąpił rozkwit tego ośrodka. Po uzyskaniu samodzielności do końca XIX wieku Durres urosło do rangi największej metropolii tego obszaru. Pozostawało nią jeszcze przez kilkadziesiąt lat XX wieku, pełniąc też okresowo funkcję stolicy Albanii. Kiedy w 1920 roku przeniesiono ją do Tirany.

Zabytki

Durres może się poszczycić bardzo długą historią, a więc teoretycznie powinno mieć w swoim obrębie ciekawe zabytki. W mieście jest kilka zabytków w tym także antycznych, jak chociażby największy rzymski amfiteatr na Bałkanach. **Amfiteatr** do 1983 roku był zakopany pod ziemią. Jego wybudowanie datuje się na 2. w p.n.e. Nie jest on odkopany w całości, gdyż jego część znajduje się pod budynkami mieszkalnymi. U wejścia do portu można też zobaczyć zabytkową **wenecką wieżę**, od której dalej biegną mury miejskie. Torra, to właśnie wenecka wieża u podstawy bizantyjskiej ściany usytuowana w centrum Durrës. Od Torry, która wznosi się nad portem, prowadzi droga do wspomnianego amfiteatru. Niedaleko miasta znajduje się **pałac byłego albańskiego króla Zoga I**. Niestety jest on niedostępny dla zwiedzających. Warto odwiedzić również **Muzeum Archeologiczne, Centrum Kultury z teatrem Aleksandra Moisiu, Muzeum Historii, dom rodzinny Aleksandra Moisiu**.

Dzień 1. - sobota 01.09.2018.

Wyjazd z Wrocławia parking Aquapark godzina 12:30

Przejazd przez Słowację, Węgry, Serbię i Macedonię do Albanii

Dzień 2 – niedziela 02.09.2018.

Zakwaterowanie Hotel w Sarajewie /Bośnia Hercegowina /

Sarajewo w wyniku działań wojennych zostało poważnie zniszczone, dlatego wiele zabytków jest dziś w trakcie odbudowy, można jednak znaleźć wiele elementów historycznej architektury, wartej uwagi. **Stare Miasto** w Sarajewie, to dzielnica stanowiąca historyczne centrum. W centrum znajduje się **Rynek**, wokół którego skupiają się zabudowania sakralne i mieszkalne, głównie bośniackie. Najważniejsze zabytki w tym obszarze, to **katedra Serca Jezusowego, synagoga, targ Bascarsija, Begova džajma, medresa Seldžukija**, czyli muzułmańska szkoła i wiele innych. Przy ulicy **Velika Avlija** znajduje się najstarsza i jedna z dwóch czynnych synagog w mieście, zbudowana w XVI wieku. Szczególnym elementem miasta jest **bazar Bascarsija**, mający historyczne korzenie. Zaaranżowany jest na planie okręgu, zabudowany kamiennymi, masywnymi kramami, z których wiele dysponuje własnymi podwórkami, a centralne miejsce zajmuje studzienka-grzybek. Do dziś bazar jest jedną z największych atrakcji turystycznych Sarajewa. Niezwykle ciekawy jest też **ratusz** w Sarajewie, pochodzący z końca XIX wieku, niezwykle dekoracyjny budynek, stanowiący do dziś siedzibę władz.

Ferhadija to deptak, który stanowi najważniejszą ulicę handlowo-usługową w mieście i jednocześnie biegnie w kierunku Bascarsiji - najważniejszego sarajewskiego bazaru. Przy **placu fra Grge Matića** stoi Katedra Serca Jezusowego, a przy samym deptaku inne ważne dla miasta instytucje, jak **hala przy Gajev Trgu, Uniwersytet Ekonomiczny**. W połowie Ferhadiji ulokowany jest **Trg Oslobođenja** - rozległy, zadrzewiony plac, stanowiący popularne miejsce spotkań i odpoczynku, a także gry w szachy parkowe. W Sarajewie nie brakuje też muzeów. Jednym z ciekawszych jest **Ars Aevi**, czyli muzeum sztuki współczesnej, które posiada kolekcję 130 obrazów światowych mistrzów. Jeszcze z XIX wieku pochodzi **Muzeum Narodowe Bośni i Hercegowiny**. Muzeum w swoich zbiorach posiada unikalną żydowską hagadę z około 1350 roku, a także liczne zbiory z dziedziny archeologii, etnologii, historii, sztuki i geografii. Na terenie Nowego Sarajewa można też odwiedzić park-pomnik **Park Varca**. Na terenie parku wzniesiono memoriał – muzeum II wojny światowej, wybudowany z granitowych ciosów.

DZIEŃ 3.PONIEDZIAŁEK 03.09.2018.

MOSTAR - KAMIENNY MOST

Jednym z najpiękniejszych i najstarszych zabytków Mostaru jest słynny most, zbudowany z białego kamienia. Jego historia sięga jeszcze czasów średniowiecza, kiedy po powstaniu twierdzy tureckiej zburzono most drewniany. Jest on elementem doskonale komponującym się z całym otoczeniem, bowiem większość miejskich zabudowań również powstała z tego budulca. Istnieje nawet miejscowa legenda, która mówi, że kiedyś Bóg leciał z workiem kamieni, a diabeł ten worek przedziurawił. Wszystkie kamienie wypały przez dziurę w jednym miejscu i tak powstała Hercegowina. Mostar jest częścią tego miejsca – kamiennym miastem. Sam most był wielokrotnie przebudowywany w miarę rozwoju twierdzy i potrzeb. Jego ideą nie była dekoracyjność, ale piękno i tak kryje się w prostocie i doskonałej integracji z otoczeniem. Most poza wartością historyczną posiada też symboliczną. Ponieważ dwie strony rzeki zamieszkiwali Serbowie i Chorwaci most stanowił łącznik pomiędzy narodami. Ciekawa historia łączy się też z samą budową mostu. Sułtan zlecając budowniczemu dzieło zagroził, że jeśli mu się nie uda, zostanie ścięty. Ten ze strachu uciekł w góry, ale jednocześnie tak się postarał, że pozostawił po sobie arcydzieło. Wznoszący się 20 m. nad wodą most, przypominający sylwetką półksiężyc, wybudowano z 456 bloków białego marmuru, połączonych żelaznymi klamrami. W wyniku wojny w byłej Jugosławii został zburzony przez Chorwatów w listopadzie 1993 roku. Ponownie odbudowany w lipcu 2004 roku.

W Mostarze na uwagę zasługuje przede wszystkim Starówka. Starówka. Rzemieślnicy odegrali ogromną rolę w rozwoju Mostaru w pierwszych latach jego istnienia, i nadal to robią dzisiaj. Teraz grają jedną z głównych ról w miejskiej ofercie turystycznej. Na lewym brzegu Neretwy możemy znaleźć starą uliczkę Kujundziluk. Nazwa pochodzi od Kujundzije lub po angielsku "kotlarzy". Jest to tradycja bardzo dobrze zachowana do dziś. **"Tabhana"** – pałac, w którym pracowano przy przetwarzaniu skór mieści dziś szereg kawiarni. To doskonale miejsce mieć poranną kawę w starej atmosferze tureckiej. Na lewym brzegu Neretwy można zobaczyć **Tare** - kamienną wieżę. Celem tej wieży było przechowywanie broni, prochu i amunicji. Z tego powodu ściany w tej wieży mają trzy metry grubości. Tara straciła swoją funkcję podczas austro-węgierskiej okupacji. Przy **Kujundziluk** znajduje się **dom turecki** z XVII wieku, jedna z najpiękniejszych zachowanych budowli mieszkalnych. Dom otoczony jest wysokim murem. We wnętrzu jest specjalna przestrzeń, która oddziela mężczyzn od kobiet. Godne uwagi są też meczety. **Karadjoz-bey mosque** jest uważany za najpiękniejszy meczet w Hercegowinie. W czasie drugiej wojny światowej został poważnie uszkodzony, a w ostatniej wojnie niemal całkowicie zniszczony, obecnie podlega pracom renowacyjnym. W Mostarze jest też katedra katolicka oraz cerkiew ortodoksyjna. Inne ciekawe obiekty, to XVII wieczna **wieża zegarowa** z kamienia oraz **Krzywy Most** – najstarszy w mieście.

MEDJUGORJE

Jednym z najczęstszych powodów dla wielu polskich turystów, aby odwiedzić jednak dosyć egzotyczny z nadwiślańskiego punktu widzenia kraj jakim jest Bośnia i Hercegowina, jest **Sanktuarium w Medjugorje**. Jest ono położone w południowej części Hercegowiny, na południowy zachód od Mostaru. Co ważne i co warto pokreślić, miasto to zamieszkane jest w całości przez Chorwatów, którzy w przygniatającej większości są wyznawcami chrześcijaństwa obrządku rzymsko – katolickiego.

Medjugorje jest takim samym znakiem rozpoznawczym na religijnej mapie Bośni i Hercegowiny, jak polska Częstochowa czy francuskie Lourdes. Jest to miejsce kultu Matki Bożej Królowej Pokoju oraz także ośrodkiem katolickiej odnowy charyzmatycznej i duszpasterstwa osób uzależnionych. W miejscowości znajduje się **kościół św. Jakuba**.

Miejsce to stało się tak znane w świecie i ważne dla katolików z racji niepotwierdzonych objawień **Matki Boskiej na tzw. Górze Objawień (Crnica)**. Objawienia te miały miejsce od czerwca 1981 roku we wsi Bijakovici w parafii Medjugorje. Świadczenie takie zostało złożone przez dzieci (dwóch chłopców i cztery dziewczynki). Objawieniom towarzyszyć miały charakterystyczne znaki: kształt hostii na słońcu, obracanie się krzyża, białe światło i kształt kobiecej postaci obok niego. Z miejscem tym wiąże się także opowieść o wielkim pożarze, który został zauważony na zboczu góry, jednak zaalarmowana straż pożarna po przybyciu na miejsce nie znalazła nawet śladu ognia

Ciekawą kwestią jest stanowisko kościoła katolickiego wobec rzekomych objawień w Medjugorje. Oficjalnie kościół nie uznaje prawdziwości tych zjawisk. Jednak wierni masowo pielgrzymują do tej miejscowości, często w ramach wyjazdów organizowanych przez katolickie parafie.

Obecnie co roku do Medjugorje przybywa około 1,5 mln pielgrzymów. Rozbudowana została baza noclegowa i żywieniowa, stworzono specjalny rodzaj modlitwy, organizowane są międzynarodowe spotkania, rekolekcje postu, modlitwy i milczenia. Tępa nabiera także biznes związany ze sprzedażą dewocjonaliów kojarzonych z kultem Matki Boskiej Królowej Pokoju.

Medjugorje może być jednym z wielu punktów na mapie objazdowej wycieczki szlakami sanktuariów europejskich i miejsc kultu ważnego dla katolików. A z drugiej strony wizyta w tym miejscu położonym w Bośni i Hercegowinie może turystę zainspirować do poznania pozostałych zakątków tego uroczonego i interesującego kraju.

DZIEŃ 4. WTOREK 04.09.2018.

plażowanie
spotkanie organizacyjne, czas wolny

DZIEŃ 5 ŚRODA 05.09.2018.

WYCIECZKA DO STOLICY ALBANII TIRANY - PETRELA

Tirana nie należy do miast bogatych architektonicznie nie tylko z uwagi na krótką historię, ale też brak tendencji rozwojowych oraz liczne polityczne burze. Głównym zabytkiem miasta jest **meczeta Etehem Bey** z XVIII wieku stojący przy placu Skanderbega, w którego centrum znajduje się też **pomnik Skanderbega**. Obok meczetu przy placu można też podziwiać tirańską operę oraz **Muzeum Narodowe**, a także kilka ciekawych budynków rządowych. Nieco dalej od centrum zostały jeszcze zachowane fragmenty dawnych murów starego miasta, nazywane **Castle of Tirana**. Ciekawy i wart obejrzenia jest również **Plac Matki Teresy (Nene Tereza)**. Znajdują się przy nim najważniejsze szkoły Tirany – uniwersytet i politechnika, a także muzeum archeologiczne oraz akademia sztuk pięknych. Będąc w stolicy Albanii trzeba też zajrzeć do **Muzeum Sztuki**, w którym znajduje się galeria sztuki socrealistycznej

Bardziej nowoczesne atrakcje tego miasta to przede wszystkim wieża **SkyTower**, na szczycie której znajduje się kawiarnia umieszczona na obrotowej platformie. Z kawiarni można podziwiać panoramę miasta w promieniu 360 stopni. Poza klasycznym starym miastem z wąskimi, uliczkami zupełnie odmienny obraz tworzy **Dzielnica Bloku**. W mieście można też znaleźć wyjątkową dzielnicę dygnitarzy, do której dawniej nie mieli wstępu zwykli obywatele. Nekropolie reprezentuje **cmentarz bohaterów** a na nim **pomnik Matki Albanii**. Jest on usytuowany na zboczu góry z pięknym widokiem na miasto.

Miasto jest też wypełnione doskonale zorganizowaną zielenią, zadbanymi parkami, w których miejsce komunistycznych pomników dziś zastąpiły piękne rzeźby i fontanny. Wiele z nich tworzy bulwary nad płynącą przez miasto rzeką **Luana**. Wiele starych budynków wyremontowano i położono nowe elewacje, dzięki czemu miasto niewiele już swoim wyglądem odbiega od europejskich metropolii.

PETRELA - Zwiedzanie zamku wzniesionego na skale. Petrela była jednym ze strategicznych elementów w systemie obronnym stosowanym przez Skanderbega - Bohatera Narodowego Albanii. **Zamek w Petreli** (alb. *Kalaja e Petrelës*) – zamek we wsi **Petrelë**, w środkowej Albanii, ok. 15 km na południowy wschód od **Tirany**, na wysokości 390 m n.p.m.

Zamek jest ulokowany na wysokim skalistym wzniesieniu, dominującym nad wsią Petrelë. Ma kształt trójkąta, zwieńczonego dwiema wieżami obserwacyjnymi. Pierwsze fortyfikacje w tym miejscu wzniesiono w V wieku, były wykorzystywane do obrony przełęczy Krrabe w wojnach **Bizancjum z Teodorykiem** w 489, a także w latach 1107-1108 w działaniach przeciwko najeźdźcom **normańskim**[1]. Nazwy *Betrela* użył opisując twierdzę w 1153 **kartograf** i podróżnik arabski **Al-Idrisi**.

Obecny zamek pochodzi z XV wieku. Zamek w Petreli stanowił część systemu obronnego Albanii, którego centralnym punktem był Zamek w **Kruji**. Kontrolował część **Via Egnatia**, na odcinku **Durrës-Elbasan**. Komunikację między nimi zapewniały sygnały ogniowe. W czasie rządów **Skanderbega** Petrelë należało do rodziny Thopia, dla wzmocnienia sojuszu rodzin Karl Thopia ożenił się z siostrą Skanderbega - Mamicą Kastrioti.

Współcześnie zamek stanowi jedną z największych atrakcji turystycznych w okolicach Tirany. Jest

także doskonałym punktem widokowym na dolinę rzeki [Erzen](#). Obiekt został wpisany na listę zabytków kulturowych Albanii.

3. GÓRA DAJTI - Wjazd kolejką linową na górę Dajti, u stóp której położona jest Tirana.
Dajti Express

JEDYNA KOLEJ GONDOŁOWA W ALBANI

Albania to drugi po Szwajcarii najwyżej położony kraj w Europie, stąd też praktycznie cały jej obszar pokrywają niższe lub wyższe góry. Jednak w państwie tym nie znajdziemy rozlicznych wyciągów czy stacji kolei linowych. Po pierwsze narciarstwo nie jest zbyt popularnym sportem wśród Albańczyków (choć znajdziemy dwa ośrodki sportów zimowych w okolicy Korcy). Po drugie góry przyciągają znacznie mniej turystów niż albańskie wybrzeże. Niemniej jednak w stolicy Albanii - Tiranie, znajdziemy jedyną w tym kraju kolej gondolową na górę Dajti.

Dajti Express (po albańsku Teleferiku), gdyż tak brzmi pełna nazwa tej kolei, jest jedyną tego typu konstrukcją na terenie Albanii, powstałą dzięki włoskiemu kapitałowi. Ma długość 4670m, różnica wysokości wynosi 812m, a średnie nachylenie wynosi 19%. Z wagoników można podziwiać wspaniałą panoramę miasta - białej Tirany, której ogrom widać dopiero z góry. Kolej nie dociera na sam szczyt Dajti, lecz nieco poniżej niego, na wysokość 1200m n.p.m. Wierzchołek częściowo zajęty jest przez teren wojskowy, lecz tak czy inaczej można na niego wejść szlakiem, wiodącym spod górnej stacji kolejki. A jeśli o górnej stacji kolejki mowa, to nie wygląda ona tak, jak te znane nam choćby w Polsce. Gondole wjeżdżają bowiem do ukwieconego ogrodu. Teren wokół budynku jest wyjątkowo jak na Albanię zadbany, pełen kwiatów. Znajduje się tam też punkt widokowy z ławeczkami, skąd podziwiać można panoramę miasta. Do budynku kolejki przylega Dajti Tower Belveder Hotel. Posiada on 24 pokoje oraz 3 sale konferencyjne. Jednak jego największą atrakcją jest "Balkoni Dajtit", czyli obrotowa restauracja, skąd posilając się, można równocześnie rozkoszować się widokiem na albańską stolicę.

Okolice kolejki mogą też być punktem wypadowym do trekkingu po Parku Narodowym Dajti,

Kolej gondolowa czynna jest w godzinach od 9 do 22 (moim zdaniem warto wybrać się na nocną przejażdżkę kolejką, by zobaczyć rozświetloną Tiranę). Koszt biletu w dwie strony to 800 lek od osoby.

Dzień 6 czwartek 06.09.2018.

Plażowanie

DZIEŃ 7 PIĄTEK 07.09.2018

PRZEJAZD DO KRUI

Kruja / Krujë – prawdopodobnie pochodzi od albańskiego słowa „krua” oznaczającego „źródło”. W starożytności w pobliżu znajdowało się kilka iliryjskich warowni. Do IX wieku w źródłach pisanych nie ma jeszcze o mieście żadnej wzmianki, więc prawdopodobnie powstało później. Krujë położona jest amfiteatralnie na zboczu masywu górskiego o tej samej nazwie, którego najwyższy

szczyt – **Skanderbeg** – wznosi się na wysokość 1526 m n.p.m.

W 1408 roku urodził się tutaj największy bohater narodowy Albanii – **Gjergji Kastrioti Skënderbeu**, czyli Jerzy Kastriota Skanderbeg. Około roku 1435 jego ojczyzna została zajęta przez Turków. Aby zapewnić sobie wierność podbitych terenów Imperium Osmańskie wcielało do wojska młodych chłopców, którzy byli odpowiednio edukowani. Jednym z nich był właśnie Skanderbeg, syn Gjona Kastrioty, jednego z dwóch najbardziej wpływowych obszarników ziemskich w Albanii.

Skanderbeg brał z powodzeniem udział w wielu bitwach, w wyniku czego szybko doszedł do tytułu beja. W 1443 roku został wysłany do walki z węgierskim bohaterem narodowym, ale zamiast walczyć wrócił ze swoim wojskiem do Krui. Pod jego wodzą wybuchło powstanie i wkrótce udało się wyzwolić całą Albanię spod panowania **Turcji**. Żeby spacyfikować powstanie sułtan zorganizował kilka wypraw, w 1450 jego Armia liczyła 150 tysięcy żołnierzy, podczas gdy Skanderbeg dysponował około 12 tysiącami. Mimo to nie udało się Turkom Krui zdobyć. Skanderbeg pozostawił w twierdzy ok. 1,5 tysięczny garnizon, podczas gdy sam nękał wroga szybkimi partyzanckimi atakami.

Kruja padła dopiero w 1478 roku, w dziesięć lat po śmierci Skanderbega. Dwa lata później Turcy zdobyli ostatnią twierdzę w Lezhë i tym samym udało im się przejąć kontrolę nad całą Albanią, która na ponad 400 lat zniknęła z mapy świata. Dzisiaj Kruja liczy około 23 tysięcy mieszkańców. Kruja leży około 32 km na północ od Tirany.

Zamek Skanderbega

Najciekawszą rzeczą w Krui są piękne góry widoczne chyba z każdego miejsca w mieście. Poza tym warto zobaczyć pozostałości po zamku w którym tak skutecznie bronił się Skanderbeg. Jego mury wyraźnie górują nad miastem, więc właściwie nie da się tam nie trafić.

Na teren warowni wchodzi się przez długą, bardzo dobrze zachowaną bramę. Po prawej stronie znajdują się pozostałości meczetu, a po lewej nowy budynek w którym znajduje się muzeum Skanderbega. Cena biletu 200 L (2011). Idąc w górę za muzeum, po prawej stronie znajdziemy dwie restauracje gdzie możemy delektować się piwem Tirana kontemplując jednocześnie piękne krajobrazy. Na samej górze stoi zbudowana w XIV wieku baszta obronna przebudowana w XVII wieku na wieżę zegarową.

Będąc w Krui warto również zajrzeć do całkiem zgrabnego meczetu, którego minaret wznosi się nad centrum. Wstęp bezpłatny

Kawiarni i restauracji w Krujë nie brakuje. Mimo wszystko, jeśli najdzie nas ochota na zimne piwo, proponuję zadać sobie trochę wysiłku i przespacerować się na zamek. Kilkuminutową wspinaczkę z nawiązką wynagrodzą piękne widoki które najlepiej serwować sobie przy bardzo dobrym piwie Tirana. Co - tak na marginesie - potwierdza moją prywatną teorię, że podstawą rozwoju każdej cywilizacji jest piwo.

W murach zamku są dwie restauracje. DHI dysponuje stolikami w środku, na zewnątrz, Przykładowe ceny: pizza - 400L, kurczak zapiekany z ryżem w dużym naczyniu (podobno dla 2 osób, ale myślę, że 4 osoby by się najadły) - 2200L i najważniejsze - piwo Tirana 0,33 - 150L. Przy okazji dodam, że spacerując po mieście można ochłodzić się lodami w cenie 20L za gałkę

Idąc z zamku w kierunku centrum przechodzimy przez bazar na którym jest największy w całej Albanii wybór pamiątek. Oprócz standardowych kubków, koszulek i koronek znajdziemy tu również wyroby ze złota, srebra, starą broń, żelazka na duszę, a nawet nakręcane korbką działające

patefony! Jeśli nie chcemy wydawać jakiejś większej gotówki możemy kupić np. bransoletkę z Maryjkami za jedyne 100L albo koniak Skanderbeg za 2€.

Dzień 8 sobota 08.09.2018.

plażowanie

Dzień 9 niedziela 09.09.2018.

Przejazd do Stary Bar Szkodra Rumija

Stary Bar (Stari Bar) to ruiny zabytkowego średniowiecznego otoczonego murami niezamieszkałego miasta. Miasteczko położone jest na malowniczym skalistym wzgórzu około 4 km w kierunku wschodnim od współczesnego **Baru**. Jest to jedno z najciekawszych i najchętniej odwiedzanych miejsc w tej części adriatyckiego wybrzeża. Według miejscowych legend miasto zostało założone w VI wieku przez **Rzymian** pod nazwą **Antibarum**, jako przeciwwaga do położonego pp przeciwnej stronie Adriatyku włoskiego miasta Bari. Po upadku Cesarstwa miasto zostało przejęte przez **Bizancjum** a w XI wieku stanowiło część **Królestwa Zety**. W drugiej połowie XV wieku znajdowało się panowaniem Republiki Weneckiej a w 1571 roku zostało zajęte przez **Turków**. Miasto opuszczone zostało w 1878 roku w czasie wojny rosyjsko-tureckiej po odbiciu go przez Czarnogórców z rąk Turków. W 1979 roku zabytkowy Stary Bar został nawiedzony i zniszczony przez trzęsienie ziemi. Obecnie trwa jego powolna odbudowa. Na blisko 4 hektarach znajduje się tu około 600 zabytkowych budowli, reprezentujących różne style architektoniczne. Zobaczyć możemy m.in. wieżę zegarową, liczne kościoły, cerkwie oraz pałace a także świadectwa obecności tureckiego panowania w postaci akweduktu i łaźni. W pobliżu Starego Baru w niewielkiej wiosce **Mirovica** rośnie mające przeszło 2 tysiące lat drzewo oliwne **Stara Maslina** (Stara Oliwka). Uważane jest ono za jedno z najstarszych europejskich drzew (pamięta ono jeszcze czasy Nerona).

Szkodra

Szkodra to miasto północno-zachodniej Albanii, położone u podnóża Alp Albańskich nad rzeką Buna i **Jeziorem Szkoderskim**. Jest to jedno z najstarszych miast w kraju, którego udokumentowane początki sięgają czasów starożytnych. Wtedy to w miejscu obecnego miasta znajdowała się iliryjska osada o nazwie **Scodra**. W jej sercu znajdowała się okazała twierdza, która otoczona była murem wykonanym z kamiennych bloków. Stąd też król **Genitus** władał swym rozległym państwem, które sięgało na północy po rzekę Nerwetę, a na południu Jezioro Ochrydzkie. W 168 roku p.n.e. Scodra została podbita i zajęta przez **Rzymian**, którzy urządzili tu jedną ze swoich kolonii. Po upadku Cesarstwa, na przełomie VI i VII wieku miasto zostało zasiedlone przez **Słowian**, a w XI wieku dostało się pod panowanie **cesarstwa bizantyjskiego**. Wkrótce potem Szkodra stała się stolicą **Zety**, państwa słowiańskiego z centrum nad Jeziorem Szkoderskim. W XIII wieku miasto ponownie stało się częścią cesarstwa bizantyjskiego, a pod koniec tego samego stulecia weszło w skład **Serpii**. Na początku XV wieku Szkodra należała do **Republiki Weneckiej**, a w 1479 roku w wyniku porozumienia pomiędzy Wenecją a Imperium Osmańskim, miasto dostało się pod panowanie Tureckie. W XVII wieku nastąpił gwałtowny rozwój miasta w wyniku którego Szkodra stała się centrum gospodarczym północnej **Albanii**. Obecnie miasto liczy przeszło 110 tysięcy mieszkańców i prężnie się rozwija, m.in. dzięki wymianie handlowej z pobliską Czarnogórą.

Zwiedzanie

Jednym z najciekawszych zabytków Szkodry jest usytuowany z dala od centrum na malowniczym

wzgórzu okazały **Zamek Rozafa**. Jego początki sięgają czasów starożytnych, kiedy to strategiczne położenie tego miejsca docenili już Ilirowie budując tu ufortyfikowaną osadę. Pod koniec XIV wieku warownia dostała się pod panowanie **Republiki Weneckiej**. To właśnie wtedy zostały przeprowadzone liczne przebudowy, które nadały jej ostateczny kształt. Twierdza uwieczniona została w historii Albanii, jako miejsce heroicznej obrony przeciwko Turkom w czasie bitwy o Szkodzę która stoczona została w latach 1478-1479. W obrębie murów znajdują się także ruiny **katedry św. Stefana** zamienionej w 1479 roku w meczet. Pozostałe ważne zabytki Szkodry to m.in. wzniesiona w 1898 roku katolicka katedra, wieża zegarowa zwana także Wieżą Angielską XIX wieczny kościół Franciszkanów oraz okazały eklektyczny pałac, stanowiący obecnie siedzibę władz miasta.

Rumija

Rumija (1594 metrów n.p.m.) to góra w zachodniej części Czarnogóry, położona w paśmie o takiej samej nazwie. Jest to najwyższy szczyt całego pasma Rumija, które oddziela wybrzeże Adriatyku od Jeziora Szkoderskiego, które stanowi część ciągnących się wzdłuż Półwyspu Bałkańskiego **Gór Dynarskich**. Na wierzchołek góry prowadzi oznakowany szlak turystyczny, który rozpoczyna się na tyłach murów obronnych Starego Baru. Z wierzchołka góry rozpościera się przepiękna panorama Jeziora Szkoderskiego oraz oddalonych Alp Albańskich. Przez miejscowych Rumija uznawana jest za górę świętą. U jej podnóża znajduje się prawosławny **klasztor**, którego uroczysta konsekracja miała miejsce w 2009 roku. Z górą związany jest także kult **św. Jana Włodzimierza** - władcy księstw Dukli i Trawunii. Został on zamordowany w 1016 roku na polecenie ówczesnego bułgarskiego cara Iwana Władysława. Według wierzeń do dziś zachował się **krzyż**, który w momencie śmierci miał przy sobie Jan Włodzimierz. Co roku, w święto **Zesłania Ducha Świętego** organizowana jest procesja, w której biorą udział wyznawcy prawosławia, katolicyzmu, a także muzułmanie. Wszyscy wędrują na Rumiję niosąc ze sobą relikwię. Co ciekawe do dziś nie wiadomo dlaczego procesja wędruje akurat właśnie na Rumiję i co dokładnie miał z nią wspólnego Jan Włodzimierz. Przypuszcza się, że niegdyś na szczycie góry znajdował się kościół, który założony został przez władcę. Świątynia ta została zniszczona w 1571 roku przez Turków i nie zachował się po niej żaden ślad.

Zamek Rozafat (Kalaja e Rozafës)

Zamek Rozafat to monumentalna średniowieczna warowna twierdza w Albanii, położona na malowniczym skalnym wzniesieniu (130 metrów n.p.m.) w rozwidleniu rzeki Buny około 3 km w kierunku południowo-zachodnim od **Szkodry**. Jego historia sięga czasów starożytnych, kiedy to strategiczne położenie tego miejsca docenili już **Ilirowie** budując tu swoją ufortyfikowaną osadę. Pod koniec XIV wieku warownia dostała się pod panowanie **Republiki Weneckiej**. To właśnie wtedy zostały przeprowadzone liczne przebudowy, które nadały jej ostateczny kształt. Twierdza Rozafat uwieczniona została w historii Albanii, jako miejsce heroicznej obrony przeciwko Turkom w czasie bitwy o Szkodzę która stoczona została w latach **1478-1479**. Obecnie wewnątrz zamku znajduje się muzeum poświęcone jego historii a z jego murów rozpościera malownicza panorama pobliskiego miasta oraz Jeziora Szkoderskiego. Według miejscowej legendy nazwa zamku pochodzi od imienia pewnej kobiety - **Rosaphy**, którą w czasie wnoszenia zamku żywcem zamurowano w murach twierdzy. W owych czasach proceder ten był bardzo często stosowany, gdy w skutek licznych zawaleń podczas budowy, główny budowniczy podejmował decyzję o wmurowaniu w konstrukcję budowli swojej małżonki albo innej kobiety. Uważano, że miało to pomóc w szczęśliwym ukończeniu budowli

Dzień 10 poniedziałek 10.09.2018. plażowanie

Dzień 11 wtorek 11.09.2018. Ochryd

Macedonia: zabytkowy **Monastyr św. Neuma - Ochryd** - bizantyjskie zabytki miasta (UNESCO). **Ochryda** (maced. Охрид – *Ohrid*, staroż. ilir. *Diassarites*, gr. Λύχνιδος – *Lychnidos*, alb. *Ohër, Ohri*) – miasto w południowo-zachodniej Macedonii, nad Jeziorem Ochrydzkim, u stóp gór Galiczica. Ośrodek administracyjny gminy Ochryda. Liczba mieszkańców wynosi 42 033 (80% Macedończyków, 7% Albańczyków, 5% Turków – dane z 2002 r.), co czyni miasto siódmym w kraju pod względem wielkości.

W 1980 roku Ochryda i Jezioro Ochrydzkie zostały wpisane na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Dzisiejsza Ochryda stoi na miejscu starożytnych miast Diassarites i Lychnidos. Przez miasto przebiegała Via Egnatia. Chrześcijaństwo zapuściło korzenie w mieście już w IV wieku. Nocą z 29 na 30 maja 526 miasto zostało całkowicie zniszczone przez trzęsienie ziemi, a następnie na rozkaz cesarza Justyniana odbudowane jako Iustiniana Prima – stolica prefektury Ilirii i metropolia kościelna naddunajskich ziem cesarstwa. Biskupstwo szybko uzyskało autokefalię, co zaważyło na jego dalszych dziejach. Było także przedmiotem sporów o obediencję między patriarchami Rzymu i Konstantynopola, wygranego ostatecznie przez Wschód.

Najazdy słowiańskie i awarskie w VI i VII wieku doprowadziły Ochrydę do upadku. W 867 miasto podbili Bułgarzy. W 879 pierwszy raz pojawia się słowiańska nazwa miasta: „Ohrid”; jedna z legend odnośnie powstania tej nazwy głosi, że ludy słowiańskie wkraczając na ten teren zaniemówiły z wrażenia a pierwsze słowa, które popłynęły z ich ust brzmiały: „och, rid!” co znaczy (och, wzgórze!) Schyłkowe lata pierwszego państwa bułgarskiego, 990-1015, były okresem świetności Ochrydy – stała się ona wówczas stolicą tego państwa, siedzibą cara Samuela, a także siedzibą słowiańskiego patriarchy. W 1018 r. Bizantyjczycy zdobyli miasto, cesarstwo Samuela upadło, a patriarchat został zdegradowany do rangi arcybiskupstwa podległego patriarsze Konstantynopola. Mimo tego za czasów osmańskich (na początku XVI wieku) arcybiskupowi Ochrydy podlegali prawosławni biskupi Sofii, Widina, Pecia, południowej Italii, a nawet Mołdawii i Wołoszczyzny. Arcybiskupstwo zostało zlikwidowane dopiero w 1767. W 1967 powstał nawiązujący do jego tradycji Macedoński Kościół Prawosławny.

Jako siedziba autokefalicznego metropolity Ochryda stała się ważnym ośrodkiem kulturalnym. Tu miała swoje centrum tzw. **ochrydzka szkoła piśmiennicza**. Prawdopodobnie właśnie w Ochrydzie **św. Klemens Ochrydzki** stworzył **cyrylicę**. W zburzonej przez Turków cerkwi, w miejscu zwanym *Plaošnik*, prawdopodobnie mieściła się szkoła typu uniwersyteckiego. W ostatnich latach cerkiew Świętego Pantelejmona odbudowano, w cerkwi umieszczono grobowiec św. Klemensa, a wokół cerkwi prowadzone są prace archeologiczne.

Odslonięto pozostałości bazylikwczesnochrześcijańskich z zachowanymi mozaikami. W 1083 Ochrydę zdobył Boemund I. W XIII i XIV wieku miasto należało do łacińskiego księstwa Salonik (od 1202), Despotatu Epiru, drugiego państwa bułgarskiego, cesarstwa bizantyjskiego i (od 1334) do królestwa Serbii. Pod koniec XIV wieku zdobyli je Turcy osmańscy. Liczba chrześcijańskiej ludności miasta zaczęła wówczas spadać – aż do kilkuset osób w 1664. Miasto zaczęło się rozwijać dopiero w XVIII wieku. W XVIII i XIX wieku, podobnie jak cały europejski obszar imperium osmańskiego, przeszło przez okres feudalnej anarchii i powstań narodowowyzwoleńczych. Na początku XX wieku Ochryda liczyła 14,9 tys. mieszkańców, z tego 8 tys. Macedończyków i 5 tys. Turków. Miasto było wówczas siedzibą władz gminy w Sandżaku

Bitola

Po wojnach bałkańskich Ochryda znalazła się w granicach [Serbii](#). W 1945 znalazła się w granicach Republiki Macedonii wchodzącej w skład Jugosławii. Po ogłoszeniu przez Macedonię niepodległości w 1991 weszła w skład niepodległego państwa.

W 2001 zawarto w Ochrydzie porozumienie między władzami Macedonii a przywódcami mniejszości albańskiej, ustanawiające *modus vivendi* tej mniejszości w państwie.

Od 2002 miasto jest siedzibą [Arcybiskupstwa Ochrydzkiego](#), podlegającego [Serbskiemu Kościołowi Prawosławnemu](#).

W 1980 Ochryda została uznana przez [UNESCO](#) za część światowego dziedzictwa.

W mieście zachowały się liczne cerkwie ([cerkiew św. Zofii](#) z zachowanymi freskami z XI wieku, św. Pantelejmona, [św. Jana w Kaneo](#) z XIV wieku, św. Klemensa z XIII wieku, św. Jerzego, św. Zauma, św. Petki, św. Stefana), ruiny bazyliki św. Erazma z IV wieku, ruiny twierdzy cara Samuela z X-XI wieku i [starożytny teatr](#). W mieście działa muzeum piśmiennictwa słowiańskiego. 25 km na południe od Ochrydy leży zabytkowy klasztor św. Nauma.

Co roku w Ochrydzie odbywa się letni festiwal teatralny *Lato Ochrydzkie* (lipiec-sierpień), festiwal folkloru bałkańskiego (czerwiec) i festiwal bałkańskiej muzyki ludowej (sierpień).

Obecnie najważniejszą gałęzią gospodarki regionu jest turystyka. Ruch turystyczny obsługuje m.in. pobliski [port lotniczy Ochryda im. św. Apostoła Pawła](#).

Cerkiew świętej Zofii z Ochrydzie – jeden z najważniejszych zabytków [Macedonii](#), powstały w [XI](#) wieku. Pierwotnie była katedrą bułgarskich arcybiskupów [Ochrydy](#), w okresie panowania tureckiego zamieniono ją w [meczet](#). We wnętrzu świątyni zachowały się freski z XI–[XIII](#) wieku. Wizerunek [cerkwi](#) znajduje się na banknocie 1000 [denarów macedońskich](#).

Cerkiew św. Jana Teologa w Kaneo – [prawosławna cerkiew](#) nad brzegiem [Jeziora Ochrydzkiego](#), na terenie miasta [Ochryda](#), w dzielnicy Kaneo.

Powstała w XIV w. lub, według innych źródeł, do 1447 Budynek został zaniedbany w okresie przynależności Macedonii do Imperium Osmańskiego; dopiero w końcu XIX w. dokonano

renowacji znajdujących się w nim [fresków](#) i wykonano nowy drewniany [ikonostas](#). Na początku XX w. w cerkwi wykonano nowe podobizny kilku świętych oraz Matki Bożej. W kopule znalazło się malowidło Chrystusa Pantokratora w otoczeniu ośmiu aniołów i proroków

W górnej części [prezbiterium](#) cerkwi znajduje się wyobrażenie Komunii Apostołów, z postaciami aniołów w szatach królewskich. Zachowały się również freski z postaciami [Klemensa](#) i [Erazma z Ochrydy](#), [arcybiskupa Ochrydzkiego](#) Konstantyna Kabasilasa oraz patrona świątyni – [Jana Teologa](#)

Cerkiew jest wzniesiona na planie wieloboku. Posiada jedną [kopułę](#) usytuowaną na ośmiobocznym [bębnie](#), zaś od wschodu - [absydę](#). Architektura budynku łączy elementy stylów bizantyjskiego i ormiańskiego

Starożytny Teatr w Ochrydzie – budowla pochodząca z okresu [hellenistycznego](#), znajduje się w mieście [Ochryda](#) w [Macedonii](#). Został zbudowany w 200 roku p.n.e. i jest jedynym teatrem tego typu w kraju, pozostałe trzy w [Skupi](#), [Stobi](#) oraz antycznym mieście [Heraklea Linkestis](#) są z czasów rzymskich. Nie wiadomo jak wiele osób mieścił pierwotnie teatr, do dzisiejszych czasów zachowała się tylko część dolna. Otwarty teatr ma idealną lokalizację, otoczony dwoma wzgórzami chroniony jest przed wiatrem, który mógłby zakłócać akustykę podczas występów.

W czasach rzymskich, teatr był również wykorzystywany jako arena walk gladiatorów. Jakkolwiek, od kiedy teatr stał się również miejscem egzekucji chrześcijan przez Rzymian, gwałtownie zamienił się w miejsce nie lubiane przez okolicznych mieszkańców. ^{[[potrzebny przypis](#)]} W efekcie, po upadku [Cesarstwa Rzymskiego](#), teatr został opuszczony i doprowadzony do ruiny. Na szczęście większość budowli zachowała się, aby zostać przypadkowo odkrytą w [1980](#) roku. W czasie prac wokół okolicznych domów, znajdowano duże bloki kamienne z wyrzeźbionymi podobiznami greckiego

boga Dionizosa i muz, doprowadziło to archeologów do przekonania, że w pobliżu musi być grecki teatr.

Od późnych lat osiemdziesiątych, teatr jest ponownie miejscem publicznych występów. Odbywa się tam co roku festiwal *Lato Ochrydzkie*, w ramach którego prezentował się między innymi [Teatr Bolszoi](#) i [José Carreras](#).

Dzień 12 środa 12.09.2018.

Plażowanie

Dzień 13 czwartek 13.09.2018.

GJIROKASTËR - Zwiedzanie "Miasta Tysiąca Schodów" znajdującego się na liście UNESCO

BERAT - Zwiedzanie "Miasta Tysiąca Okien" znajdującego się na liście UNESCO

BUTRINT - POMPEJE

Przejazd do Gjirokastrë. Po drodze fotostop przy Błękitnym Oku, które jest przyrodniczym fenomenem wciąż stanowiącym zagadkę dla naukowców. Rajskie źródło o ciemniejszej, niemal granatowej barwie w środku i jaśniejszych brzegach,

przypomina tęczówkę oka i jest niezwykle wdzięcznym tematem dla fotografii. Następnie zwiedzanie i fotografowanie

Gjirokastrë, zwanego Miastem Srebrnych Dachów. Jest jednym z dwóch albańskich miast muzeów. Plener w XIII-wiecznej

cytadeli, z której roztacza się niecodzienny widok na zabytkowe centrum z typowymi dla Bałkanów warownymi domami (tzw.

kule), których dachy srebrzą się pokryte szarymi kamiennymi dachówkami. Przejazd do Beratu.

Zwiedzanie i fotografowanie

drugiego z miast muzeów, jednego z najstarszych i najciekawszych w Albanii, nazywanego Miastem Tysiąca Okien ze względu

na swoją specyficzną osmańską architekturę. Plener w zbudowanym na wzgórzu zamku, w obrębie którego znajdują się cenne

bizantyjskie cerkwie i osmańskie meczety.

Butrint/Butrinti - Bałkańskie Pompeje

Butrint to starożytne miasto portowe leżące na wzgórzu z trzech stron otoczonym wodą, pomiędzy jeziorem Butrinti, a kanałem Vivari, oddalone zaledwie 15 km od Sarandy.

Butrinti jest **jednym z najciekawszych stanowisk archeologicznych w rejonie Morza**

Adriatyckiego, co zostało potwierdzone wpisem na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO w 1992 roku. Wg antycznych legend Butrinti miało zostać założone przez Trojańczyków, którzy pokonani przez Achajów opuścili swoje ukochane miasto. Podczas swojej wędrówki gród miał odwiedzić Eneasz o czym czytamy w III księdze Eneidy Wergilisa.

Zaraz po przejściu przez bramkę naszym oczom ukazuje się **wieża wenecka**. Przed nią zobaczymy pozostałości po termach, czyli **rzymskich łaźniach**. Po drugiej strony kanału znajduje się dobrze zachowany zamek obronny zbudowany na planie trójkąta. W starożytności była to prawdopodobnie nieduża przystań, w XV wieku w jej miejscu weneccy zbudowali warownię, która pozwalała im kontrolować kanał i ew. bronić się przed wrogimi statkami. Niedaleko wieży zaczynają się grube średnio na 2,5 metra, zbudowane z potężnych wapiennych bloków mury obronne otaczające miasto.

Agora - to odpowiednik rzymskiego forum, główny plac w helleńskich miastach. Początkowo było to po prostu centralne miejsce miasta, w którym zbierali się obywatele by wysłuchać przemówienia lub wymaszerować na wojnę. Z czasem stało się również miejscem w którym handlowano, gdzie budowano budynki publiczne, religijne, gdzie stawiano pomniki. Najbardziej charakterystycznym miejscem na agorze jest świetnie zachowany amfiteatr. **Theatron**, czyli miejsce dla publiczności, datowane jest na III wiek p.n.e. W II wieku n.e. teatr został gruntownie przebudowany przez Rzymian i mógł pomieścić 1500 widzów, dobudowano skene (pomieszczenie dla aktorów) i proskeon. Co ciekawe, od roku 2000 w amfiteatrze odbywa się Międzynarodowy Festiwal Teatralny, a w 2004 roku Teatr Współczesny z Wrocławia zaprezentował na festiwalu w Butrint spektakl pt. Historia Jakuba.

Po prawej stronie od teatru (patrząc z widowni) widać pozostałości po **Świątyni Asklepiosa** wybudowanej na początku II w. n.e. Asklepios był synem boga Apollina i śmiertelniczki Koronis, a doszedł w leczeniu do takiej wprawy, że potrafił wskrzeszać umarłych. Zaniepokoiło to Zeusa, który go był uśmiercił i umieścił na niebie jako gwiazdozbiór Wężownika.

Z lewej strony do teatru prowadzi aleja ceremonialna **Święta Droga**. Idąc dalej na południe dojdziemy do dużego zespołu zabudowań (o powierzchni ponad 3000 m. kw.) nazwanego przez ekipę włoskich archeologów "**pałacem biskupim**". Jego budowę datuje się na początek V w. n.e., kiedy to Butrint zostało jedną ze stolic biskupich. Pałac został prawdopodobnie zniszczony w drugiej połowie VI w. w trakcie najazdu plemion słowiańskich.

Baptysterium - budynek w którym odbywały się ceremonie chrztu. Baptysterium w Butrint było drugim największym takim obiektem w całym Cesarstwie Bizantyńskim. Zostało zbudowane na początku VI wieku na fundamentach term. Centralne pomieszczenie, zbudowane na planie koła, miało ok. 13,5 metra średnicy. W środku sali znajdowała się chrzcielnica w kształcie krzyża, otoczona dwoma rzędami, po osiem granitowych kolumn w każdym. Ich liczba nie była przypadkowa, osiem symbolizuje w chrześcijaństwie zbawienie i życie wieczne do których przecież chrzest jest bramą. Podłogę zdobiła kolorowa mozaika, która jest najbardziej złożoną i najlepiej zachowaną mozaiką zdobiącą baptysteria z tego okresu. Składa się na nią siedem kręgów, w centralnym - ósmym była chrzcielnica. Praktycznie każdy element architektoniczny ma jakieś symboliczne znaczenie.

Nimfeum - fontanny poświęconej nimfom wodnym budowanej w formie kapliczki z absydami. Zostało ono zbudowane w I lub II w. i miało oczywiście związek z wybudowanym w tym okresie akweduktem. Jak się dobrze rozejrzemy to w okolicy zauważymy jego pozostałości w postaci fundamentów i podpór.

Nieopodal stoi bardzo dobrze zachowana **bazylika** zbudowana w tym samym czasie co baptysterium, czyli na początku VI wieku.

Zaraz obok bazyliki możemy zobaczyć fundamenty tzw. **Bramy z Wieżami**. Prostokątna z wież łączyła się z murem miejskim zbudowanym z dużych, wapiennych bloków dopasowywanych bez zaprawy. Ta część murów i wieże zostały wzniesione ok. III w. p.n.e. czyli w okresie dominacji plemion Illyryjskich.

Idąc dalej wzdłuż muru dotrzemy do wysokiej na około 5 metrów, świetnie zachowanej **Bramy Morskiej** z mniej więcej IV w. p.n.e. Idąc dalej wzdłuż muru dojdziemy do kolejnej bramy z charakterystycznym rzeźbieniem przedstawiającym lwa pożerającego głowę byka. To od tego reliefu brama otrzymała swoją nazwę - **Lwia Brama**.

Na najwyższej części wzgórza znajduje się **Akropol**, otoczony najstarszymi murami wzniesionymi z dużych wapiennych bloków ok. VII-V w. p.n.e. Z góry jak na dłoni zobaczymy jezioro Butrint, kanał Vivari i agorę. W najwyższej części akropolu znajdziemy fundamenty kolejnej bazyliki. Niżej znajduje się muzeum, które też warto zobaczyć.

W 2005 roku w zrekonstruowanym zamku na Akropolu zostało otwarte Muzeum, w którym ukazano historię Butrint na przestrzeni wieków, zobaczymy tu również przedmioty codziennego użytku i posągi odnalezione podczas wieloletnich prac archeologicznych

Dzień 14 piątek 14.09.2018.

Plażowanie

Dzień 15 sobota 15.09.2018

Wyjazd do Divjaka

Poruszając się wzdłuż wybrzeża albańskiego warto zatrzymać się choć na chwilę w okolicy miasteczka Divjaka. Tam właśnie znajduje się największa laguna Albanii – Laguna e Karavastasë. Oddziela ją od morza wąska piaszczysta mierzeja, porośnięta częściowo lasami sosnowymi. Wokół jeziora rozciągają się mokradła i wielkie szuwary.



www.caravaningworld.pl

Cały teren wybrzeża od ujścia rzeki Shkumbin aż po ujście Semanu objęto ochroną jako Parku kombëtar „Pisha Divjakës”. Park ten zajmuje powierzchnię przeszło 22 230 ha. Teren ten jest również chroniony w ramach konwencji ramsarskiej czyli porozumienia międzynarodowego o ochronie obszarów wodno-błotnych i środowiska życia ptaków wodnych.

Główna laguna, wokół której rozpościera się park ma powierzchnię ponad 4 tys. ha, a jej głębokość wynosi zaledwie 1,5m. W południowej części parku usytuowana jest jeszcze druga, nieco mniejsza laguna, którą dzieli od morza tylko wąska smuga piasku.

Na terenie Pisha Divjakës można poruszać się prawie bez żadnych ograniczeń. Jedyne ogrodzone obszary parku na brzegach laguny są objęte rezerwatem ścisłym. W czasie wędrówek możemy spotkać różne ptaki m.in. pelikany kędzierzawe, kormorany małe, dzięcioły zielone oraz dzikie zwierzęta takie jak lisy, żółwie greckie, błotne i kaspijskie,

Dzień 16 niedziela 16.09.2018. **Plażowanie**

Dzień 17 poniedziałek 17 09.2018. **Wyjazd do Dubrownika**

Dubrownik - najważniejsze zabytki

-Mury obronne – okalają całe miasto, mają długość 1940 m, wysokość dochodzi do 25 m, a grubość waha się w granicach 1,5–6 m (od strony morza mury są wyższe i cieńsze). Poszczególne fragmenty budowane były w różnych okresach, od IX do XVII w. Mury wzmacnia dodatkowo pięć bastionów, trzy wieże okrągłe i dwanaście kwadratowych. Przechadzając się od fortu do baszty widzimy jak na dłoni zabytki, jak też przepiękną okolicę miasta.

-Placa, główna ulica Dubrownika - przechadzając się po Placy warto zatrzymać się koło Wielkiej Fontanny Onufrego, wejść do kościoła św. Zbawiciela, który, jako jedyny, nie doznał uszczerbku podczas trzęsienia ziemi w XVII wieku. W środku znajduje się bezcenny obraz pędzla Piotra z Urbino Wniebowstąpienie.

-Wielka Fontanna Onufrego (Velika Onofrijeva česma), która na pierwszy rzut oka wcale nie przypomina fontanny. Jest to okrągła, dosyć spora budowla, którą w 1438 r. wznosił Onofrio di - Giordano della Cava, żeby uczcić zakończenie budowy wodociągu, dostarczającego miastu wodę ze źródeł rzeki Dubrovački, odległych o 12 km. Pierwotnie była bogato zdobiona, ale po trzęsieniu ziemi w XVII w. uległa zniszczeniu. Z wielu interesujących ornamentów do dzisiaj zachowało się jedynie szesnaście rzeźbionych masek. Z ust tych masek wypływa woda. Podobno jeżeli ktoś umyje ręce pod wszystkimi szesnastoma kranami, obchodząc fontannę zgodnie z ruchem wskazówek zegara, spełni się jego życzenie

-Plac Luža z pałacem Sponza – jeden z najważniejszych dubrownickich zabytków. Zbudowano go w latach 1516–22 według projektu miejscowego architekta. Budynek ten spełniał różne funkcje, mieściły się tutaj: urząd celny, skarbiec, mennica, bank, urząd miar, Akademia Dubrownicka, a nawet Muzeum Rewolucji Socjalistycznej. Za czasów Republiki Dubrownickiej na parterze pałacu spotykali się kupcy i politycy miasta, odbywały się tutaj także posiedzenia członków Akademii Dubrownickiej, która zrzeszała ówczesnych intelektualistów.

Pałac Sponza to jeden z nielicznych budynków Dubrownika, który przetrwał trzęsienie ziemi w 1667 r. Reprezentuje styl gotycki i renesansowy, co uwidacznia się w konstrukcji okien pałacu – te na pierwszym piętrze są gotyckie, a na drugim renesansowe. Współcześnie pałac jest siedzibą Archiwum Republiki Dubrownickiej (Arhiva Dubrovačke Republike; / www.dad.hr) gromadzącego dokumenty związane z miastem. Znajduje się tutaj wspaniała kolekcja manuskryptów (niektóre prawie tysiącletnie!) oraz wystawa pokazująca dzieje Dubrownika. Miejsce to powinien zwiedzić każdy zainteresowany historią turysta.

-Kolumna Rolanda – wznosi się na środku placu Luža. Podobnie jak Fontanna Onufrego w drugiej części miasta, jest to ulubione miejsce spotkań. Kolumna przedstawia rzeźbę średniowiecznego rycerza Rolanda, którego pierwowzorem był opiewany w Pieśni o Rolandzie. Wykonana została przez Antuna Dubrovčanina w 1418 r. i przez długie lata stanowiła symbol wolności Dubrownika

-Pałac Rektorów - przy ulicy Pred Dvorom 3 (odbiega od placu Luža na południe) mieści się Pałac Rektorów (Knežev dvor). Jest to, obok pałacu Sponza, najslawniejszy pałac Dubrownika. Pałac Rektorów przypomina, w nieco mniejszej wersji, wenecki Pałac Dożów. Fasadę od strony ulicy podpierają pięknie zdobione kolumny z korčułańskiego marmuru. Wewnątrz znajduje się dziedziniec z krużgankami, na którym odbywają się latem koncerty muzyki klasycznej. Historyczną pamiątką jest zegar, który zatrzymał się na godzinie 5.45, kiedy to, po wkroczeniu wojsk marszałka Marmonta, Republika Dubrownicka przestała istnieć. Dzisiaj w pałacu mieści się Muzeum Miejskie. Można się tutaj choć przez chwilę poczuć jak w dawnym Dubrowniku, gdyż odnowione pomieszczenia wyglądają, jak za dawnych czasów.

Jeden z najbardziej niezwykłych prawosławnych klasztorów na Bałkanach znajduje się w właśnie w Czarnogórze, ok. 15 km od Niksicia w drodze do Belgradu. **Monaster Ostrog**, wbudowany we wnękę skalną na zboczu doliny Zety na 900 m n.p.m. , do którego prowadzi kręta i wąska droga, robi naprawdę wrażenie.

Ufundowany został w XVII wieku przez arcybiskupa Hercegowiny, Vasilija Jovanovica (Ostrogskiego), który wraz z 30 mnichami schronił się tu w obawie przed Turkami. Według tradycji po jego śmierci, na zboczu skały, na której wznosi się monaster, pojawiły się krzew winorośli oraz źródło uważane za cudotwórcze, zwłaszcza przy bezpłodności. Relikwie fundatora zostały złożone w jednej z klasztornych cerkwi Monasteru.

Św. Vasilij jest w Czarnogórze najbardziej czczonym świętym, do tego odbywają się tu pielgrzymki Serbów i Rosjan. Wszystko to sprawia, że Monaster Ostrog jest miejscem, które rocznie odwiedza ponad milion osób. Szczególnie „duży ruch” odbywa się tu w dniach 11-12 maja, kiedy przypada wspomnienie owego św. Bazylego Ostrogskiego.

Cały kompleks świątyni składa się z dwóch części – Monasteru Dolnego czyli niewielkiej kamiennej cerkwi Trójcy Świętej wraz z domem zakonnym. Fundatorem jego rozbudowy był m.in. rosyjski car Mikołaj II Romanow. Druga część to oddalony prawie o godzinę drogi pieszo, właściwy Monaster Górny wraz z domem pielgrzyma. Jego główną świątynię stanowi częściowo wykuta w skale charakterystyczna biała cerkiew Wprowadzenia Matki Bożej do Świątyni. Na terenie monasteru znajdują się jeszcze dwie inne cerkwie, cerkiew Krzyża Świętego oraz najmłodsza, poświęcona w 2005 roku cerkiew św. Nowomęczennika Stanka

Samo położenie świątyni, wśród wysokich gór, sprawia, że wędrówka pielgrzyma do Monasteru Górnego musi być okupiona wysiłkiem... no chyba, że wyjedzie tam autem Ale tu egzamin zdadzą tylko doświadczeni kierowcy, którym wąskie drogi i zakręty o 180 stopni nie są straszne. A do tego, w sezonie, w którym jak to zawsze bywa, trzeba uzbroić się w cierpliwość i nerwy aby pokonać tę drogę poruszając się w sznurku aut, nie mówiąc już o mijaniu pojazdów jadących z naprzeciwka. Za to docierając do celu, widoki na otaczającą monaster dolinę rzeki Zety na pewno zrekompensują nam te niedogodności. [Przejazd nocny do Belgradu](#)

Dzień 18 wtorek 18.09.2018

Belgrad

Zakwaterowanie w Hotelu

Po odpoczynku zwiedzanie atrakcji Belgradu

Lista największych atrakcji Belgradu obejmuje starą, malowniczą uliczkę ze stylowymi restauracjami i kawiarniami – Skadarliję, miejsce przesiadywania belgradzkiej bohemy, Muzeum

Narodowe i przyległy doń Teatr Narodowy, zabytkowy Zemun nad Dunajem, Plac Nikoli Pasića nieopodal parlamentu, Terazije, plac i ulica w centrum miasta, twierdza Kalemegdan przy ujściu Sawy do Dunaju, deptak Knez Mihailova i okolice, Parlament Serbii, cerkiew św. Sawy, Stary Pałac w Belgradzie dynastii Obrenowiciów. Z dwustumetrowej Avala TV Tower na wzgórzu o tej samej nazwie, roztacza się panorama miasta. Atrakcją turystyczną miasta jest również mauzoleum Josipa Broz Tito o nazwie Kuća Cveća (Dom Kwiatów) w pobliżu wzgórz Topčider i Košutnjak. \ **Twierdza Kalemegdan** był twierdzą rzymską, bizantyjską, a potem osmańską. Dziś dawne fortyfikacje stanowią przestrzeń otwartą dla wszystkich mieszkańców miasta. Trawniki na jej obrzeżach są dobrym miejscem na piknik. W słoneczne popołudnia wiele osób spaceruje tu lub biega. Położoną na wzgórzu fortecę warto jednak odwiedzić głównie ze względu na piękny widok na wpływającą do Dunaju, meandrującą rzekę Sawę.

Park Tašmajdan

Pod tym parkiem kryje się kamieniołom, któremu Belgrad zawdzięcza nazwę „białe miasto”. Od czasów rzymskich po okres panowania osmańskiego wydobywano tu kamień, który służył do wznoszenia takich budowli, jak twierdza Kalemegdan. Przejdź się parkowymi alejkami, a zobaczysz pozostałości białych skał. W niektórych z nich kryją się liczące 9 mln lat skamieniałości z wyschniętego Morza Panońskiego.

Muzeum Nikoli Tesli

Wizjoner i wynalazca Nikola Tesla powiedział kiedyś o swoich rywalach: „Teraźniejszość jest ich, przyszłość jest moja”. Pomysły Tesli, choć niedoceniane za życia, zmieniły współczesny świat. Okrzyk „Eureka!” sam ciśnie się na usta na widok jego nowatorskich wynalazków: od pierwszego silnika indukcyjnego po zastosowania prądu przemiennego i cewkę Tesli, leżącą u podstaw technologii radiowych i RTG.

Ulica Knez Mihailova

Ten deptak to najważniejszy belgradzki bulwar. Wzdłuż ulicy zobaczysz wiele bogato zdobionych neorenesansowych budynków, w których mieszczą się modne butik i kawiarnie. Spacerując od placu Terazije do parku Kalemegdan zobaczysz barwny tłum przechodniów: od fashionistek po ulicznych grajków i studentów, którzy spieszą na zajęcia w majestatycznej Akademii Nauki i Umiejętności (to uczelnia, nie pałac!).

Vračar Położona na płaskowyżu Vračar dzielnica ma dwa oblicza. Są tutaj zabytkowe, emanujące spokojem miejsca, takie jak cerkiew św. Sawy czy park Karađorđe. Z drugiej strony – ekscentryczna Čubura, gdzie mieszczą się najlepsze bary „kafana” dudniące muzyką dance do późnej nocy. W lokalach takich jak Mala Maca czy Sumnjivog Morala do alkoholu podawane są mięsne zakąski. Nocleh w hotele.

dzień 19 środa 19.09.2018
Wyjazd do Wrocławia

Nowy Sad

Początkiem miasta była twierdza **Petrovaradin**, budowla obronna na brzegu Dunaju. Wokół twierdzy utworzyła się osada. Nazwa miasta istnieje od dnia zakupu na dworze w Wiedniu praw miejskich w lutym 1748 roku. W tym czasie nastąpił znaczący rozwój miasta. Już pod koniec XVIII wieku Nowy Sad posiadał browar, fabrykę jedwabiu i zakład tytoniowy oraz *"Matica Srpska"* instytucję edukacyjną z gazetą o najdłuższym stażu w Europie. Miasto zostało zniszczone w wyniku

bombardowania w 1845 roku, a następnie wyludnione epidemią cholery. Po II wojnie światowej zwiększono terytorium miejskie poprzez zasypanie bagien wokół twierdzy. Kolejne bombardowanie w 1999 roku zniszczyło mosty i część zabudowań oraz główne wodociągi miejskie.

Zabytki

Najważniejszym obiektem zabytkowym w mieście jest twierdza **Petrovaradin** na prawym brzegu Dunaju. Twierdza dawniej pełniła funkcje obronną, dziś jest siedzibą muzeum "**Muzej Grada Novog Sada**" (Novi Sad Muzeum Miasta) gromadzącego zabytkowe przedmioty regionu od czasów prehistorycznych aż do dzisiaj. W twierdzy jest duża liczba małych pracowni artystycznych i pomieszczeń artystów, chodników wojskowych - korytarzy, kilka klubów i kilka kawiarni i delikatesów. W twierdzy usytuowane jest również małe obserwatorium astronomiczne i planetarium. Pracownicy są młodzi, zabawni i świetnie mówią po angielsku. Tuż przy głównym placu miasta **Trg Slobode** stoi Stary Ratusz a w ulicy **Pašićeva** prawosławny **Kościół Wielkiego Męczennika Jerzego**. Na Trg Slobode można też podziwiać Kościół pod wezwaniem Dziewicy. W centrum miasta, na ulicy Jevrejska można podziwiać Novi Sad Synagoga. Na północ od miasta leży **Dvorac Dundjerski** - kompleks pałacowy.

przyjazd w godzinach nocnych do Wrocławia
20.09.2018 czwartek
świadczenia

Przejazd autokarem na wszystkich trasach
14 noclegów w Durres Albania
nocleg w Sarajewie Bośnia Hercegowina
nocleg w Belgradzie Serbia
Ubezpieczenie K.L. NNW ASISTANSE
Opieka pilota przewodnika

koszt

I rata do 10 lutego 350 zł

II rata 10 kwiecień 400

III rata 10 czerwiec 500

IV rata 10 sierpień 500

Zgłoszenia i wpłata zaliczki do dnia 10.02.2018

Nr. konta

13 1560 0013 2257 5166 6000 0002

tel.695 66 30 69